

**BRUZ BILIZ STEEKT
EEN PUREETJE**

Boogers Paul

Copyright: © 2020 Boogers Paul
Auteur: Boogers Paul

Omslagontwerp: Boogers Paul

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Dolores Bolivar beet in zijn oor, dan iets lager, in zijn nek en tenslotte beet ze zijn halsslagader door en als ze een vampier was geweest zou ze ook nog zijn bloed hebben gedronken, maar gelukkig was ze dat niet. Ze was een gewone doordeweekse huisvrouw van vlees en bloed die tijdens haar wekelijkse inkopen was ontvoerd in een zwarte wagen van een onbekend merk met glas in lood ruiten. Haar ontvoerder was, zoals de traditie het voorschrijft, gemaskerd en geheel in het zwart gekleed. Hij had haar gekneveld en in de kelder van een oude en vervallen alleenstaande woning even buiten de stad opgesloten. Daar liet hij zijn erectie de vrije loop en rukte haar de kleren van het lijf waarbij hij per vergissing ook de knopen van het touw losrukte. Dolores zag hierin haar kans, maar wachtte nog even tot zijn piemel diep in haar zat en begon toen haar vagina dicht te knijpen. De ontvoerder dacht dat ze er zin in had en moedigde haar aan

terwijl zijn lippen de hare zochten. Ze deed alsof ze meezocht tot ze zijn halsslager vond. Toen hij spoot was het geen prakje sperma, maar een emmertje bloed. Ze wachtte tot hij was leeggebloed en duwde toen het dode gewicht van zich af en haalde opgelucht adem. Daarna doorzocht ze zijn zakken opzoek naar geld om haar jurkje te laten reinigen. Omdat het een nogal aardig bedragje aan euro's was, liet ze die gedachte achterwege en besloot gewoon heel haar garderobe te vervangen. Bijna vergat ze nog de Rolex. Op weg naar buiten wilde ze een sigaret opsteken en besepte dat ze haar tasje vergeten was. Ze ging weer terug naar binnen, maar vond het niet. Waarschijnlijk lag het nog in de auto van het onbekende merk en nu ze daar aan dacht kon ze die ook maar beter meenemen. Die dooie kon er alvast niks meer mee doen. Op de achterbank lag inderdaad haar tasje en snel inspecteerde ze inhoud en daarna de hele wagen terwijl ze een welverdiende sigaret opstak. Buiten een paar handgranaten, een pistool en een raketwerper was er verder niets noemenswaardig te vinden en ze voelde een lichte ontgoocheling opkomen. Ze wierp nog snel een blik in de ingebouwde

bar en schonk zich een stevige borrel in. Dat had ze zeker verdiend. En een tweede ook. Zeg nu zelf. Na de vijfde viel ze in slaap en een paar uurtjes later werd ze gevonden door twee patrouillerende agenten die een bon wilde uitschrijven omdat de auto verkeerd geparkeerd stond. De dienders vonden een slapend Dolores, totaal onder het bloed en ronkend als een koppel beren op speed. Ze belden aan bij het huis en toen niemand opendeed gingen ze naar binnen, want Dolores had de deur laten openstaan.

Later werd ze beschuldigd van roofmoord op een oude arme eenzame weduwnaar. De auto bleek gestolen te zijn en ook daarvoor werd ze aangeklaagd, en omdat de arme oude man met zijn broek tot aan zijn tenen in een plas bloed lag, kwam er ook nog eens verkrachting bij. De doorgebeten halsslagader wees in de richting van vampirisme. Ze kon het schudden. Ze kwam nooit meer vrij. Zoveel was zeker.

2.

Irene Ramos, een verre nicht van Dolores kon het niet aanzien en geloofde geen woord van al

die aanklachten. Volgens haar was het opgezet spel. Hoe zou Dolores, die in heel haar leven nog nooit een piemel had bezeten noch bereden ooit iemand kunnen verkrachten, vroeg ze Bruz Biliz, een privé speurder die ze in de arm had genomen om de hele zaak te laten uitspitten tot bewezen was dat haar verre nicht onschuldig was. Bruz had geantwoord dat het trouwens ook bedenkelijk was of ze wel een wagen van een onbekend merk met ruiten in loodglas kon besturen. Of een wagen in het algemeen. Daar had Irene niet meteen een antwoord op en ze vroeg Bruz waarom hij dat dacht. Een wagen van een onbekend merk en voorzien van ruiten in loodglas is iets voor macho's of voor manwijven en volgens Bruz was Dolores geen van beiden. Ze leek hem gewoon een aardige leuke huisvrouw. Irene was ontroerd en droogde haar tranen, maar begon aan een hysterische huilbui nadat Bruz daarop liet volgen dat een gewone alledaagse aardige en leuke huisvrouw ook wel eens haar donkere kantjes kan hebben. Niet alle aardige huisvrouwen natuurlijk, maar sommige toch wel. Daar kon hij van getuigen omdat er bij hem thuis, in zijn eigenste eenvoudige woning zo'n exemplaar in alle vrijheid rondliep. Hij ver-

zekerde Irene dat het niet eenvoudig is om met zo'n aardige leuke huisvrouw te moeten samenleven. Jammer dat hij nogal vergeetachtig was want anders zou hij haar wel een en ander kunnen vertellen over hun relatie, of hoe je zoiets dan ook wilt noemen.

'Als het zo erg is, hoe kun je het dan vergeten,' vroeg Irene. Dat was het nou net, verzekerde Bruz. Omdat het zo erg was, had zijn brein al die herinneringen gewist om hem te beschermen tegen verdere pijn en lijden. Daar zijn hersens soms wel goed in. Hij kon zich nog best herinneren hoe op een mooie zondagmorgen toen ze zich klaarmaakten om naar de hoogmis te gaan, zijn partner plots weer zo'n aanval kreeg en besloot lid te worden van een doodseskader. Gelukkig bezat hij nog de helderheid van geest om haar dat uit het hoofd te praten en voor te stellen om lid te worden van een nationaal-katholieke zangvereniging, of een hermandad. Dat kwam tenslotte aardig in de buurt, wist hij haar te overtuigen.

'Aha,' deed Irene, 'nu weet je het wél en daarnet zei je nog dat je je niks meer kon herinneren.'

Had hij dat gezegd? Nee toch!

Jawel hoor, dat had hij inderdaad gezegd.

Dan was hij het waarschijnlijk weer vergeten. Dat gebeurde wel eens meer de laatste tijd. 'Maar laten we er over zwijgen en verder gaan met ons gesprekje,' stelde hij voor. Dat vond Irene een prima idee.

'Waar waren we ook al weer gebleven,' vroeg hij.

'Mijn verre nicht Dolores.'

'Juist, Dolores dus. Hoe ver is die?'

'Een behoorlijk eind, zou ik zeggen. Ze zit in de gevangenis ergens in het Noorden.'

'Wauw, dan heeft die echt wel iets heel ergs uitgevreten.'

3.

Na drie weken zoeken had de politie eindelijk de identiteit van de vermoorde arme oude man achterhaald. Ze namen contact op met zijn zuster, Anita Andrades, het enige nog levende familielid. Ze had hem in huis gehaald om een oogje in 't zeil te houden omdat hij af en toe wel eens de straat op durfde in zijn onderbroek en soms zelfs zonder. Afhankelijk van het weer. Gelukkig was hij goed gekend bij de burens en er

waren maar weinig mensen die er aanstoot aan namen. Natuurlijk waren er altijd kwezels en politiek correctelingen, maar die moest je er bij nemen. Het leven is niet altijd een pretje, vertelde ze de agent die haar moest ondervragen. Ze bevestigde dat ze een zwarte wagen met glas in lood ruiten bezat, maar had totaal geen benul van het merk. Ze had hem tweedehands gekocht op een illegale automarkt samen met haar toenmalige man Igor Matusjenko.

Wat ze er niet bijvertelde, was dat haar Igor een gepensioneerd KGB agent was die jarenlang vergeefs had geprobeerd de samenstelling van chorizo en tortilla te achterhalen. In zijn wanhoop was hij met haar getrouwd omdat hij dacht dat dat de enig zekere manier was om achter dat geheim te komen. Helaas was ze een vegetariër die geen eieren lustte. Igor werd teruggeroepen naar Moskou waar hij verplicht werd een bijscholingscursus te volgen. Een week later werd hij geëxecuteerd nadat hij in de les 'Hoe sla ik een Spaanse aan de haak die paella met chorizo lust' in slaap was gevallen.

De firma liet Anita weten dat haar echtgenoot was overleden na een ongelukkige val van de trap. Ze wilden haar graag het stoffelijk over-

schot terug bezorgen in ruil voor een symbolische bijdrage harerzijds van een chorizo en een stuk tortilla. Anita vond dat niet enkel onbeschoft maar ook nog verdacht en verwittigde de CNI, de Spaanse inlichtingen dienst. Die verwezen haar door naar het ministerie van volksgezondheid omdat het tenslotte om voedsel ging. Het ministerie raadde haar ten stelligste af om in te gaan op het voorstel. De samenstelling van deze specifieke onderdelen van de Spaanse keuken was nog steeds geheim en het verraden van staatsgeheimen was tot nader order onderwerp van onderzoek door de CNI en wat dat betreft, hoefde het ministerie er geen tekeningetjes bij te maken, liet ze haar schriftelijk weten en inderdaad zonder tekeningetjes. Anita kreeg de dunne stoelgang van zoveel arrogantie en besloot het heft in eigen handen te nemen. Ze stuurde een curryworst en een tortilla francesa naar de KGB en die stuurde prompt het lichaam van haar overleden man terug samen met de onderdelen van de gebroken trap, een diepvriespak borsjt en een zak pelmeni.

Toen Anita thuiskwam van de begrafenis en de pelmeni wilde opwarmen stonden er plots twee onzure figuren in haar keuken die wilde weten

waarom ze een curryworst had verstuurd in plaats van een chorizo. Dat was nogal duidelijk, verklaarde ze, dat kwam omdat de chorizo was uitverkocht. En die tortilla francesa dan, wilde dat onguere stel ook nog wel eens weten.

'Ik had geen aardappelen in huis,' en plots besefte ze dat ze een staatsgeheim had verklapt. Het angstzweet brak haar uit en ze keek geschrokken om zich heen, maar zag enkel de triomfantelijke grijnzende smoelen van de twee KGB-ers.

'Goed,' zuchtte ze, 'Nu weten jullie het'.

'Ach mevrouwetje, maak je maar niet druk. Je mag nog van geluk spreken dat we je niet moesten dwingen het geheim te verklappen. Trouwens, ik zie dat je een liefhebber bent van de Russische keuken. Hmm... pelmeni! Mogen wij misschien ook een bordje?'

'Je doet maar, stelletje kut spionnen!'

De twee agenten lieten het zich geen tweede keer zeggen en zetten zich aan de keukentafel terwijl Anita de pelmeni opwarmde en op twee borden schepte en ze behoorlijk hardhandig in hun richting schoof.

'tast maar toe, ik ga het wel niet voorkauwen.'

Na drie bordjes hielden ze er mee op en staken

nog een sigaretje op voordat ze dood van hun stoel vielen.

'Kijk een aan,' dacht Anita, 'wie een put graaft voor een ander...Het was te verwachten dat ze weer eens iets zouden proberen, maar dit? goed dat ik er nog niet van gegeten had.'

Ze begon na te denken over een manier om de twee lijken te dumpen.

4.

Anita kreeg er nog een probleem bovenop toen ze zich afvroeg of Alfredo wel een auto kon besturen. Hij had het al moeilijk met een vouwfiets. Ze begreep dus niet waarom haar auto op de plaats delict werd gevonden, tenzij Dolores Bolivar hem had gestolen en er haar broer mee had ontvoerd. Maar waarom zou ze dat gedaan hebben? Ze kon hem toch net zo goed bij haar thuis hebben vermoord. Daar had ze toch geen auto voor nodig. Ze kon niet geloven dat Bolivar hem uit haar huis had gehaald enkel en alleen maar om haar de bloedvlekken op het tapijt te besparen. Ze besloot haar licht op steken bij een privé onderzoeker. Ze nam de

gele gids en pikte er op goed geluk een naam uit en Bruz Biliz nam op. De speurder vond het inderdaad een interessante denkpiste en vroeg haar hoe groot het tapijt was in haar woonkamer. Ze had geen tapijt in haar woonkamer, zei ze. Dan had de dader dus geen motief om Alfredo te ontvoeren, tenzij er parket lag in de woonkamer, dacht Bruz hardop in de telefoon. Ook geen parket, liet Anita weten. Er lag gewoon goedkope tot op de draad versleten linoleum, maar nu ze eraan dacht kon ze best die rotzooi laten uitbreken en een mooie parket in de plaats laten leggen, tenminste, als de levensverzekering van Alfredo wordt uitbetaald. Indien niet, zou het nog wel een paar jaartjes kunnen aanslepen. Maar eerst moest ze de moordenaar vinden. Dat moest ze maar aan hem overlaten, stelde Bruz haar gerust. Hij zou er wel voor zorgen. Hij hing op en schonk zich een borrel in. Diepje Zynckgat, zijn tweede vrouw, keek bedenkelijk. Ze was het type vrouw dat altijd bedenkelijk kijkt als haar man een borrel neemt. Daar is helaas niet veel aan te doen en al zeker niet als je vent dan ook nog lichtjes 'vergeetachtig' is. 'Je gaat toch weer niet een zaak aannemen,' vroeg ze nijdig en ging vlak

voor hem staan, rukte de borrel uit zijn hand en dronk het glas in één teug leeg. Daarna gaf ze het terug en eiste dat hij het nog eens vol-schonk. Bruz weifelde want hij wist dat ze na drie borrels agressief werd.

'Komt er nog wat van?' Ze gaf hem alvast een knietje als aanmoediging. Bruz liet het glas vallen en greep met beide handen naar zijn onderbuik. Diepje slaakte een zucht en ging op-zoek naar een ander glas. Ze moest hier dan ook alles zelf doen, maar toen ze Bruz zo gebogen voor zich zag staan, met zijn handen bescher-mend om zijn onderdelen, kon ze de verleiding niet weerstaan en gaf 'm een dreun in zijn nek. Hij viel op de grond tussen de scherven van het gebroken glas. Daar kon hij dan wel even mee verder terwijl zij ondertussen een nieuw glas uit de keukenkast haalde en zichzelf een borrel inschonk. Bruz keek haar woedend aan terwijl hij de stukjes glas uit zijn kont probeerde te plukken. In afwachting tot hij de scherven had verzameld en de keuken weer netjes had op-geruimd, ging Diepje rustig op het aanrecht zitten en nipte aan haar glas. Ze vroeg zich af waarmee hij zich nu weer had ingelaten. 'Schat,' zei ze, 'wat is er aan de hand?'

'Dat mijn kont vol glasscherven zit! Ben jij nu helemaal bezopen, stomme troela!'

'Dat weet ik schat,' zei ze sussend, 'maar ik bedoel dat telefoontje.'

'Wel, een zekere Anita Andrades wil me inschakelen om de moordenaar van haar broer te vinden. Is dat nu zo moeilijk te verstaan? Moest je me daarvoor zo nodig in elkaar beuken? Zijn we nu al zo diep in ons eigen moeras verzonken dat ik eerst in glasscherven moet gaan zitten om mijn werk te kunnen doen?'

'Schat, kunnen we even ter zake komen asjeblijft?'

'Wel, dan is er ook nog een zekere Irene Ramos die me iets wil laten onderzoeken.'

'En denk jij dit allemaal aan te kunnen met die spons in je kop?'

'Spons?'

'Je vergeet heel de tijd alles. Gisteren was je de naam van onze eigen dochter nog wel vergeten alhoewel ik verdomd niet zou weten sinds wanneer we een dochter hebben. Misschien heb ik ook wel gatenkaas in mijn kop, wie weet!'

'Echt, Diepje, daar weet ik niks van.'

'Van gisteren?'

'van onze dochter. Eerlijk, ik kan me haar naam

niet meer herinneren en dat vreet aan me.'

'Bruz! We hebben geen dochter. Nooit één gehad. Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen?'

'Maar misschien had jij er wel een uit je vorige huwelijk, Diepje'.

'Ik ben nooit eerder getrouwd Bruz en ik ben ook nooit onbevlekt ontvangen als je dat per se wilt weten'.

'Zou ik dan misschien eerder getr....?'

'Nee, Bruz! Nee! En nu je er toch weer over begint kan ik je wel meteen vertellen dat je geen eierstokken hebt en je dus onmogelijk zwanger kunt worden. Voilà. Nu weet je dat ook alweer!'

'Dus is het daarom dat ik me haar naam niet meer herinner, omdat ik niet zwanger kan worden?'

'Dat zou best wel eens kunnen, Bruz, wie weet'. Ze dronk haar borrel verder leeg en greep naar de fles om bij te vullen, maar Bruz was sneller.

'Het is nu wel goed geweest Diepje, dadelijk word je weer agressief!' Hij zette de fles aan zijn mond en dronk de rest van inhoud snel op voordat ze de kans kreeg om te reageren. 'Zie zo, die kun je al niet meer opdrinken en meer is er niet in huis'. Hij ging met de rug van zijn hand over zijn lippen. Veegde zijn mond

schoon. Diepje liet zich van het aanrecht zakken en huppelde snel naar de geluidsbox van de muziekinstallatie, rukte de achterkant eraf en nam er een fles *cuarenta y tres* uit. 'Here 's to you kid' grinnikte ze en hield de fles omhoog. Ze draaide de dop eraf en nam een stevige slok. Bruz zocht snel zijn jas en maakte dat hij weg kwam.

5.

Het was weer de gebruikelijke drukte in Los Mendigos in de calle Ferdinand Pessoa en Maria Corazon holde van het ene tafeltje naar het andere met koffie, tapas en likeurtjes. Bruz' bestelling werd zoals gewoonlijk straal genegeerd en was het niet dat zijn figuur een behoorlijk deel van de bar in beslag nam, werd hij zelf ook genegeerd, maar daar kon zelfs Maria niet omheen. Uiteindelijk en na vijftien minuten kreeg hij dan toch nog zijn Johnnie Walker. Hij bestelde prompt een tweede, rekening houdend met de te verwachte leveringstermijn. Daarna mengde hij zich onder de tooghangers voor zijn dagelijkse dosis oeverloos gedram. Hij nipte

hier en daar van een borrel die niet van hem was, maar die op een keelgat stond te wachten op de tap, at een tapa die eveneens niet van hem was en voelde zich klaar voor alweer een nieuwe dag criminelen vangen. Zijn lust en zijn leven. Toen de naam Alfredo Andrades viel, spitste hij de oren. Iedereen vond het een gloeiende schande dat een oude arme man zomaar in klaarlichte dag werd verkracht en vermoord zonder dat ook maar iemand iets had gezien. En hij was niet eens beroofd, zei Aurelio die een kiosk openhield als hij niet in Los Mendigos zijn laatste mening moest spuien over enkele recente gebeurtenissen in Malaga. Alfonso Domingo die zijn viskraam voor een halfuurtje had overgelaten aan een vegetarische mendigo was het daar niet mee eens. Volgens zijn zegsman was er bij die moorddadige vrouw wel degelijk een grote som geld gevonden. Bruz vertelde trots dat Anita, de zuster van het slachtoffer, hem had aangesteld om de zaak te onderzoeken en dan was er nog een andere vrouw die ook iets wilde laten onderzoeken. Hij was even haar naam kwijt en ook wel waarover het eigenlijk ging maar als hij straks weer thuis was zou hij het gesprek nog eens goed afluisteren want hij

nam alles op tegenwoordig. Je weet tenslotte maar nooit wat een rechter nodig heeft als bewijs. Niemand antwoordde, laat staan dat ze luisterden naar wat hij aan het vertellen was, maar Bruz knikte heftig van ja. Inderdaad. Zo was het. Hij bestelde meteen een rondje voor de hele groep. Toen tien minuten later ieder zijn drankje had behalve Bruz dronken ze het zwijgend in een teug leeg en ze keken hem daarna vragend aan. Bruz haalde zijn schouders op en ging naar buiten waar de zoveelste straatzanger zijn deuntje te beste gaf, gevolgd door een redenaar die boven op een lege omgedraaide ton een lezing gaf over het gebruik van trollen in de politiek en meer bepaald bij de drie rechtse partijen. Ook de katholieke kerk werd niet ontzien omdat die volgens de redenaar voor tachtig procent uit trollen bestond. Omdat de aan huis verbranding onlangs was verboden kon de overige twintig procent zich enkel nog bezighouden met pedofilie en het kruisigen van antichristen, anarchisten en bij uitbreiding alles wat links was in Spanje. Hij kreeg een daverend applaus van de drie toehoorders en Bruz zag plots dat de vierde toehoorder een wapen bovenhaalde en het op de man richtte. Bruz